

Recenzja rozprawy doktorskiej mgr Justyny Barzak *Technologia informacyjna a kultura szkoły* napisanej pod kierunkiem dra hab. Piotra Mikiewicza, prof. Uniwersytetu Dolnośląskiego DSW w Federacji Naukowej WSB-DSW Merito

Kultura szkoły to wielowymiarowy, złożony i mimo wielu interdyscyplinarnych prób rozpoznania jej fenomenu dość „mglisty” przedmiot badań¹, będący skutkiem składających się nań czynników, ich wzajemnych, dynamicznie zmiennych powiązań, a także zewnętrznych determinantów decydujących o jej ostatecznym kształcie. Rezygnując w tym miejscu ze szczegółowych analiz pojęcia i meandrów jego różnorodnych interpretacji, najprościej można ujmować „kulturę szkoły” jako coś, co kształtuje jej specyfikę/unikatowość, jej atmosferę, relacje między uczniami i nauczycielami oraz jakość świadczonych przez nią usług. Proces tworzenia kultury szkoły jest wpisany w jej trwanie i rozwój, dlatego wymaga zaangażowania całej społeczności szkolnej. Kultura szkoły osadza się na wspólnych wartościach i wizji, wzajemnej współpracy wszystkich podmiotów edukacyjnych i poza edukacyjnych wchodzących w skład wspólnoty szkoły, tworzeniu jej tradycji (pielęgnowaniu uznanych obrzędów i wprowadzaniu nowych), a także na rozumnym i zarazem empatycznym przywództwie dyrektora szkoły i jej nauczycieli. Można zatem uznać, iż kultura szkoły to „żywy organizm”, który można i należy świadomie kreować. To delikatny, a jednocześnie trwały twór, żywo reagujący na wszelkie zmiany, zachodzące w jego wewnętrznej strukturze i modelujących go zewnętrznych procesach. Trzeba jeszcze podkreślić, że współczesny świat, w którym tworzy się kultura szkoły jest wyjątkowo inspirujący, a jednocześnie naznaczony wysokim ryzykiem. Z jednej strony, może sprzyjać ukonstytuowaniu się najwyższej/ najbardziej doskonałej formy kultury szkoły, a z drugiej - może też prowadzić do jej upadku/deformacji, dehumanizacji, etc.².

---

¹ Nowosad I., Uniwersytet Zielonogórski, *Kultura szkoły –podejścia i interpretacje* „Ruch Pedagogiczny” nr 2/2018.

² Pituła B., Badura H., Kiepas A., M. Mereś, J. Wolny, *The End of Worlds- Worlds of Ends*, Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2022.

W kontekście poczynionych uwag należy wskazać, że podjęty przez Doktorantkę wysiłek, by rozpoznać zmiany zachodzące w kulturze szkoły pod wpływem aplikowanych do jej praktyki edukacyjnej narzędzi technologii informacyjnej (s. 100) jest zasadny, co najmniej z kilku powodów.

Po pierwsze, dlatego że naturalną konsekwencją galopującego rozwoju nowoczesnych technologii informacyjno-komunikacyjnych musi być zmiana optyki postrzegania procesu kształcenia, więc przedłożone w dysertacji ustalenia mogą być pewnym punktem odniesienia dla tegoż procesu. Po drugie, z tego też powodu, w toczącej się debacie nad przyszłością szkoły, kwestia coraz szerszej implementacji zdalnego nauczania do procesów edukacyjnych musi być uwzględniona. Po trzecie, rzetelne rozpoznanie dróg wpływu narzędzi ITC na wartości, zwyczaje i praktyki edukacyjne (co uczyniła Doktorantka) może być ważną wskazówką dla prac nad przygotowaniem adekwatnego systemu wsparcia dla nauczycieli czy też podjęciem stosownych działań prewencyjnych, jeśli takowe byłyby niezbędne.

Powyższe uwagi pozwalają mi na stwierdzenie, iż mgr Justyna Barzak podjęła aktualny, wartościowy poznawczo, istotny społecznie i pedagogicznie problem, a wobec perspektywy rozwoju nowego super inteligentnego społeczeństwa, nie sposób przecenić wartości prezentowanych w rozprawie analiz, eksplanacji i rekomendacji dla praktyki edukacyjnej współczesnej i przyszłej szkoły.

Ogólna ocena rozprawy

Przedłożona do oceny dysertacja liczy 231 s., w tym tzw. treść właściwa została przedstawiona na 185 stronach, a pozostałe 46 s. zajmują: spis bibliografii, załączniki, wykaz tabel i rysunków oraz streszczenie. Zawartość pracy została proporcjonalnie podzielona na prezentację zagadnień teoretycznych (rozdz. 1, 2,- łącznie 100 s.), oraz deskrypcję metodologicznej koncepcji badań własnych wraz z analizą zebranego materiału empirycznego (rozdz.3,4,5, 83 s.). Integralne części rozprawy stanowią: *Wprowadzenie* i *Zakończenie*.

Teoretyczne rozważania i empiryczne ustalenia odnoszą się do technologii informacyjnej jako narzędzia kształtowania kultury szkoły i zostały zebrane w pięciu, ściśle ze sobą konwenujących rozdziałach. We *Wprowadzeniu* do nich Doktorantka rzeczowo wyjaśniła powody podjęcia wysiłku na rzecz rozpoznania dróg i jakości wpływu technologii informacyjnej na proces formowania się kultury szkoły oraz ich konsekwencje dla jej ostatecznego kształtu. Warto podkreślić, iż przywołane tu argumenty sugerują, że

Doktorantka jest nie tylko uważnym i krytycznym obserwatorem praktyki edukacyjnej, ale też „oredowniczką” twórczego, jednakże opartego na „twardych”, naukowych przesłankach (w tym wynikach pogłębionej diagnozy problemu) eksperymentowania. Taka postawa – w mojej opinii – jest właściwa dla badacza/nauczyciela, który ma świadomość zmiennej rzeczywistości i jest gotowy do współdzielenia odpowiedzialności za obecną i przyszłą szkołę jako inspirującą instytucję wspierającą nieskrępowany i niezakłócony rozwój uczniów i ich nauczycieli.

Rozdział pierwszy *Kultura szkoły* i drugi *Technologia informacyjna* znakomicie wprowadzają odbiorcę w specyfikę i złożoność badanych zagadnień. Syntetyczne, wielokontekstowe ujęcie problemu zachęca do własnych refleksji, formułowania pytań i zgłaszania wątpliwości.

Metodologiczny koncept oryginalnego projektu badawczego został zaprezentowany w rozdziale trzecim. Zarówno jakość wywodu oraz jego merytoryczna zawartość pozwala twierdzić, iż Doktorantka dysponuje szeroką wiedzą na temat jakościowego paradygmatu badań, w oparciu o który przygotowała i zrealizowała swój zamysł badawczy. Stanowi asumpt do twierdzenia, iż posiada ona stosowne kompetencje niezbędne do prowadzenia badań naukowych.

Zebrany materiał empiryczny został przedstawiony w rozdziale czwartym, a jego interpretacja wraz z sformułowanymi, na podstawie rzetelnych analiz, wniosków - w rozdziale piątym.

Warte rozważenia finalne konkluzje zawarto w *Zakończeniu* rozprawy.

Uważna lektura całości dysertacji dowodzi, iż jest to dojrzała praca badawcza o „właściwym ciężarze” naukowym, oryginalna i wnosząca inspirujące treści do nauk społecznych w szczególności takich dyscyplin naukowych jak: pedagogika, czy socjologia edukacji.

Ocena formalnej struktury pracy i jej merytorycznej zawartości

Treść pracy w pełni odpowiada tematowi określonymu w jej tytule, który w sposób jednoznaczny zakreśla obszar podejmowanych eksploracji.

Struktura recenzowanej rozprawy jest właściwa, stosowna do przyjętej, teoretyczno-metodologicznej koncepcji badań własnych. Obejmuje trzy logicznie powiązane ze sobą

części: teoretyczną, metodologiczną i empiryczną. Kolejność i treść składających się na nie rozdziałów wynika z merytorycznego zakresu eksplorowanego problemu tj. identyfikacji i analizy jakości, stopnia i zakresu wpływu technologii informacyjnej na proces formowania kultury szkoły i jej przyjęty kształt.

Rozprawę otwiera *Wprowadzenie*, w którym znajdujemy związane informacje odnośnie treści zawartych w kolejnych rozdziałach rozprawy oraz celach realizowanych badań.

W teoretycznej części rozprawy Doktorantka skoncentrowała swoje rozważania na dwóch, kluczowych dla niej zagadnieniach tj. kulturze szkoły (rozdz.1.) i technologii informacyjnej (rozdz.2.). Najpierw przedmiotem analiz Autorki stała się szkoła jako instytucja edukacyjna, tworząca środowisko dla kształtowania norm, wartości, przekonań i postaw, a tym samym formowania swoistej kultury szkolnej. Wnikliwy, interdyscyplinarny ogląd objął strukturalne i interpretatywne ujęcia szkoły oraz konsekwencje, wynikające z przyjęcia określonej optyki dla pojmowania i eksplorowania kultury szkoły jako elementu wtórnego, wytwórczego tej instytucji. Doktorantka uważnie przyjrzała się obydwu teoretycznym orientacjom, reflektując szkołę jako organizację, co pozwoliło na wskazanie/uwypuklenie związków i zależności między kulturą w szerokim, wielokontekstowym znaczeniu, a kulturą organizacyjną/kulturą szkoły. Dopełnieniem prowadzonych w tym obszarze analiz jest przywołanie modelu kultury organizacyjnej Edgara H. Schein'a, jego szczegółowa charakterystyka i wskazanie sposobów jego wykorzystania jako naukowo uprawnionego narzędzia, wspierającego proces budowania tożsamości organizacji/institucji/szkoły. W drugiej części rozdziału przedmiotem pogłębionej refleksji Doktorantki jest kultura szkoły. Punktem wyjścia dla nich jest przegląd trafnie dobranych, rodzimych i obcych definicji pojęcia, ukazujących jego specyfikę, złożoność i znaczenie dla unikatowości/ niepowtarzalności szkoły. Kolejne fragmenty tekstu traktują o strukturze kultury szkoły, czynnikach ją kształtujących oraz jej wpływie na jakość pracy szkoły oraz funkcjonowanie i rozwój całej wspólnoty szkolnej, która ją tworzy. Egzemplifikacji tej części analiz służy przywołanie funkcjonujących w literaturze przedmiotu metafor szkoły (szkoła jak fabryka/więzienie/klasztoredukacyjny market) wraz z ich diagnostycznymi wyróżnikami. Niestety każda z wymienionych ma pejoratywne konotacje, stąd też chciałabym zapytać Doktorantkę za pomocą jakiej metafory opisałby współczesną polską szkołę a także tę nową - oczekiwaną/pożądaną szkołę przyszłości.

Zgodnie z założeniem, że kultura organizacyjna w systemie edukacyjnym może obejmować różnorodne poziomy i zakresy oraz, że składają się na nią wzory zachowania, myślenia i wartościowania przyjmowane przez funkcjonujące wewnątrz organizacji grupy o odrębnych tożsamościach (subkultury) Doktorantka wskazuje na zjawisko niejednorodności kultury w organizacji i wyjaśnia je wykorzystując w tym celu koncepcję dynamiki spiralnej Clare W. Gravesa oraz wpisujące się w nią założenia ośmiu poziomów świadomości. Jednocześnie konstatuje, że każda z subkultur w organizacji posiada wspólne cechy, wartości właściwe dla ogólnej kultury organizacji, które stanowią o jej nierozzerwalności/spójności (s.39). Stąd też kulturę szkoły należy postrzegać jako swoisty konglomerat wartości, oczekiwań, praktyk realizowanych w subkulturze instytucji oświatowej, subkulturze dyrektorów, nauczycieli i uczniów. Analizując w/w subkultury Doktorantka precyzyjnie nakreśliła „przejawy kultury organizacyjnej” w obrębie każdej z nich, umiejętnie eksponując te kategorie, które decydują o ich „osobliwej” roli w procesie kształtowania się kultury szkoły.

Technologia informacyjna to tytuł i treść drugiego rozdziału pracy, w którym Doktorantka stara się objąć swoim namysłem szerokie spectrum zagadnienia. Jej refleksja obejmuje TI zarówno jako potężną i stale rosnącą siłę kreującą społeczeństwo, nową jakość życia, ale też jako narzędzie nowoczesnego instrumentarium dydaktycznego-wychowawczego wspierającego procesy nauczania/uczenia się i kształtowania postaw. Przedstawiono tu ewolucję technologii informacyjnej, jej rolę i znaczenie w budowaniu społeczeństwa informacyjnego, rozległe obszary wpływu na wszystkie sfery ludzkiej egzystencji, a w szczególności na procesy edukacyjne, benefity, ryzyka i wyzwania związane z jej wykorzystaniem. Odniesiono się także do kwestii strategii rozwoju technologii cyfrowej w edukacji. Na ich tle zreferowano problem kompetencji cyfrowych nauczyciela i ucznia, przywołano dotyczące ich wyniki badań i sprecyzowano uwagi odnośnie konieczności ich stałego monitorowania i ewaluacji. W tym kontekście Doktorantka podjęła refleksję nad wpływem doświadczenia natychmiastowej aplikacji edukacji zdalnej do szkół, jako imperatywu pandemii Covid-19. Jej konstatacje, obrazujące skutki wirtualnego kształcenia dla kultury szkoły podsumowują interesujące analizy zawarte w tym rozdziale dysertacji.

Oceniając ten fragment rozprawy warto odnotować, że Doktorantka z dużą swobodą porusza się w obszarze rozpatrywanych zagadnień, nie ogranicza się jedynie do syntetycznego referowania poruszanych kwestii ale stara się zaprezentować własny punkt widzenia, co wskazuje na Jej bardzo dobre przygotowanie merytoryczne, zdolność

obiektywnego osądu i racjonalnego wnioskowania. Stąd też zaprezentowane tu treści rzucają „nowe światło” na obydwie zagadnienia i mogą być inspiracją dla badań nad ich poznaniem i wyjaśnianiem ich fenomenu.

W metodologicznej części pracy (rozdz.3.) opisano proces konceptualizacji i realizacji oryginalnego projektu badawczego. Oceniając umiejętność sformułowania głównego problemu badawczego: „*jakie zmiany w kulturze szkoły zachodzą poprzez stosownie technologii informacyjnej?*” należy odnieść się do szeroko zakreślonego celu badawczego, jakim była identyfikacja i analiza wpływu technologii informacyjnych na kulturę szkoły (s.100), ale również ocena „w jaki sposób integracja technologii informacyjnych wpływa na relacje społeczne, praktyki pedagogiczne, czy style uczenia się” (s.100.), co świadczy o tym, że podjęte badania nie mogą pozostać bez wpływu chociażby na rozwój takich subdyscyplin naukowych jak: pedagogika medialna, teoria wychowania czy socjologia wychowania. Jednocześnie moją wątpliwość budzi kwestia wykorzystanego instrumentarium badawczego służącego jego realizacji. W jakim stopniu, na ile, w jakim zakresie możliwym jest obiektywne, rzetelne rozpoznanie i ocena wpływu złożonej zmiennej jaką jest technologia informacyjna na drugą równie skomplikowaną tj. kulturę szkoły, korzystając jedynie z metod i technik właściwych badaniom jakościowym? Wybór jakościowego paradygmatu badań jest dla mnie w pełni zrozumiały w kontekście ujawnionej intencji badawczej mgr Justyny Barzak, którą werbalizuje jako „[...] wskazanie zmian jakie niesie ze sobą technologia informacyjna w kulturze szkoły z perspektywy subkultury nauczycielskiej, uczniowskiej oraz dyrektorów szkół” (s. 100.) oraz Jej stwierdzenia, że „badana tematyka, nie jest zdefiniowana [...] mierzalnymi zmiennymi wpisującymi się w wymierną analizę” (s. 101.). Uznaję także, iż wykorzystane w prezentowanych badaniach metody w postaci wywiadu jakościowego i obserwacji jakościowej są w pełni zasadne i właściwe dla rozwiązania problemu głównego i zoperacjonalizowanych w jego obrębie kwestii szczegółowych. Natomiast, nie zmienia to mojego, subiektywnego odczucia pewnego dysonansu w zakresie sformułowanego celu badań a metodami jego realizacji. Dlatego też prosiłabym Doktorantkę o odpowiedź na wyżej sformułowane pytanie. W badaniach słusznie zrezygnowano z formułowania hipotez, gdyż – jak stwierdza ich Autorka - badana tematyka „zawarta jest zarówno w opisie faktów, jak i subiektywnych refleksjach” (s.102). Nadto mogłyby one „oddziaływać na selekcję oraz gromadzenie materiału badawczego” (s.102), a tym samym niekorzystnie zaważyć na ostatecznych rezultatach badań. Grupa badawcza została dobrana w sposób celowy, a w jej skład weszli nauczyciele, uczniowie i dyrektorzy szkoły podstawowej i ponadpodstawowej.

Schemat opracowanej procedury badawczej został przygotowany prawidłowo w oparciu o model postępowania badawczego Tadeusza Mendla i zgodnie z nim zrealizowany. W opracowanej procedurze badawczej, a także sposobie realizacji badań widoczna jest dbałość Doktorantki o zachowanie najwyższych standardów etycznych, co bardzo doceniam.

Oceniając ten fragment rozprawy chcę podkreślić, iż opracowana przez mgr Justynę Barzak koncepcja badań jest spójna i logiczna, w pełni metodologicznie poprawna, wskazuje na umiejętnie przełożenie teoretycznych dezyderatów na etapy postępowania badawczego, a sformułowana powyżej moja wątpliwość nie jest bynajmniej uwagą krytyczną, a tym bardziej zarzutem, a jedynie chęcią poznania opinii Doktorantki na ten temat.

Część empiryczna pracy tj. rozdział czwarty i piąty zawiera czytelną i przejrzystą prezentację zebranego materiału empirycznego ilustrującego dynamikę technologii informacyjnej w kontekście kultury szkoły z perspektywy tworzących ją subkultur nauczycieli, uczniów i dyrektorów szkoły (s.111.). Doktorantka zgodnie z przyjętą, na potrzeby przeprowadzonych badań, definicją kultury rozumianej jako: „przekonania, poglądy, postawy i relacje oraz pisane i niepisane zasady, które kształtują każdy aspekt szkoły jako instytucji [...] społeczności” (s.111.) stosownie do tworzących ją komponentów analizuje wypowiedzi i zaobserwowane zachowania reprezentantów poszczególnych grup badawczych. Rozpatrując zmiany zachodzące w subkulturze uczniowskiej jako skutek uczęszczania do szkoły w dobie cyfrowej rewolucji Autorka wskazuje, iż „poddaje się ona technologii” (s.112), gdyż ta ułatwia wchodzenie w interakcje społeczne, kooperowanie, zdobywanie i przyswajanie wiedzy. Niemniej w dalszym ciągu istnieją obszary oporu, przestrzenie zarezerwowane dla szczególnych, osobistych doświadczeń jak bezpośrednia rozmowa, czy uczestnictwo w rytuałach i praktykach kulturowych. Jednakże uczniowie preferują interakcje za pośrednictwem nowoczesnych technologii, skutecznie je adaptując do radzenia sobie z wymaganiami szkolnymi, organizacji czasu wolnego, czy kreacji nowej/innej tożsamości. Sposoby korzystania i wykorzystania technologii informacyjnych przez uczniów zdominowane są przez ich potrzeby, aspiracje, postawy i uznawane wartości. W tym kontekście Autorka „dotyka” problemów: cyberprzemocy, izolacji społecznej, dystrakcji i alienacji, dysocjacji osobowości, „realnego” życia w wirtualnej przestrzeni. Interesujące i konstruktywne rozważania Doktorantki prowadzą do uogólnionej konkluzji o swoistej immersji subkultury uczniowskiej w środowisku cyfrowej technologii, która wywiera znaczący wpływ na postrzeganie świata i moralne drogowskazy młodych ludzi, a w

konsekwencji o wyjątkowej/niezbywalnej roli szkoły w procesie wspierania rozwoju dzieci i młodzieży.

Dokonując oceny wpływu technologii informacyjnej w obrębie subkultury nauczycielskiej Doktorantka opisała go na kontinuum od niepewności, biernego oporu nauczycieli wobec cyfrowej technologii, obrony utartych praktyk edukacyjnych do jej pełnej akceptacji i efektywnego wykorzystania w realizacji wszystkich, przypisanych tej profesji zadań zawodowych. Pokazała, że praktyka edukacyjna nauczycieli za przyczyną technologii informacyjnej systematycznie ewoluowała, implikując coraz to ściślejszą integrację analogowego i cyfrowego środowiska pracy, stawiając tym samym nauczycieli przed koniecznością nabywania i aktualizacji kompetencji cyfrowych, jak również przed wyzwaniem nieustannego poszukiwania "złotego środka" w łączeniu tradycyjnych metod nauczania z nowoczesnymi w celu optymalizacji efektów kształcenia.

Waloryzując wpływ technologii cyfrowej w sferze subkultury dyrektora szkoły Autorka stwierdziła, że jest on znaczący, a jego oddziaływania szczególnie wyraźnie zaznaczają się w sferze realizacji obowiązków administracyjnych. Korzystanie z cyfrowych narzędzi przez dyrektorów szkół zwiększa efektywność zarządzania placówką. Jest niezwykle pomocne w usprawnianiu przepływu informacji, procesie analizy danych, systematycznego monitorowania bezpieczeństwa etc. Z drugiej strony, wiąże się z utratą bezpośredniego kontaktu z pracownikami szkoły, nauczycielami i uczniami, wymaga od dyrektora stałej dostępności. Podkreśla, że w dobie cyfryzacji edukacji pełnienie roli dyrektora wymaga elastyczności, kreatywności, innowacyjności w myśleniu i działaniu.

Wnikliwe, skrupulatne i wielostronne analizy zebranych danych empirycznych pod kątem istoty, zakresu i jakości wpływu technologii informacyjnej na podstawowe subkultury budujące kulturę szkoły pozwoliły Doktorantce na stwierdzenie, że jest ona stale obecna w przestrzeni szkoły, zmienia optykę jej postrzegania, generuje nowe możliwości w zakresie personalizacji procesów edukacyjnych, a z jej pomocą proces dydaktyczny staje się bardziej przystępny i atrakcyjny. Jednakże mimo tych niezaprzeczalnych walorów nie jest zdolna zastąpić rudymenatnych komponentów szkolnych relacji interpersonalnych. Dlatego też mimo niewątpliwego wpływu wywieranego przez nią na obraz i funkcjonowanie współczesnej szkoły nie transformuje ona zasadniczych założeń kultury szkoły. Niemniej stawia szkołę jako instytucję/organizację i uczącą się wspólnotę przed swoistym dyktatem zachowania równowagi między cennymi atrybutami przeszłej szkoły a jej nowym, cyfrowym

obliczem. Implementacja coraz to bardziej zaawansowanej technologii informacyjnej do procesów edukacyjnych będzie wymagała permanentnego doskonalenia kompetencji cyfrowych uczniów, nauczycieli, dyrektorów szkół, wzbogaci przepisy pełnionych przez te podmioty ról, ale nie zmieni ich istoty. Dlatego- jak słusznie zauważa Autorka- konieczna jest kontynuacja badań, które pozwolą chociażby na znalezienie odpowiedzi na pytanie o to jak sztuczna inteligencja zmieni kulturę szkoły (s.184.)?

Muszę przyznać, że bardzo cenię widoczny w treści całej dysertacji porządek myślowy i klarowny styl narracji. Pokazuje jak świetnie Doktorantka jest zorientowana w eksplorowanej tematyce, i jak znakomity użytek czyni z posiadanej, niewątpliwie rozległej, wiedzy. Dowodzi także Jej przygotowania do samodzielnego prowadzenia badań naukowych.

Ocena projektu badawczego

Opracowana przez Doktorantkę koncepcja badań własnych jest dojrzała i oryginalna. Pozwala na uzyskanie obiektywnego, wiarygodnego i rzetelnego oglądu badanego zjawiska i formułowanie uprawnionych wniosków.

Wniosek końcowy

Rozprawę przeczytałam z dużym zainteresowaniem, doceniam jej społeczną i naukową wartość, uznaję, iż jest ważna dla dalszych badań pedagogicznych, w szczególności dla eksploracji procesu nauczania i uczenia się.

Uważam, iż wnosi ona istotny wkład w rozwój nauk społecznych, w szczególności pedagogiki i socjologii edukacji. Z uwagi na walory poznawcze dysertacji proponuję rozważenie jej wyróżnienia.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzam, że rozprawa doktorska mgr Justyny Barzak *Technologia informacyjna a kultura szkoły* odpowiada warunkom i wymaganiom odnośnie stopni i tytułu naukowym określonych w obowiązujących przepisach prawnych i z pełnym przekonaniem wnioskuję o dopuszczenie Doktorantki do dalszych etapów przewodu doktorskiego.

B. Biele